

2.

Nu vreau să-ți fiu călău; și fug de tine
Fiindcă rău nu vreau să-ți fac. Îmi spui
Că ochii mei omoară. Ce frumos!
Da, da, se poate, se prea poate! Fragezi
Și-atât de gingași – ochii ce-și închid
Fricoasa poartă firului de praf,
Sunt despoți, măcelari și ucigași!
Acum mă-ncrunt la tine dinadins
Și dacă ochi-mi știu răni, să te omoare!
Pefă-te că leșini; acum, cazi jos;
Sau, de nu poți, rușine! Nu minți,
Spunând că ochii mei ucid. Acum
Arată-mi unde-anume te-au rănit.
Te-mpungi cu-un bold și tot rămâne-o urmă;
Te-agăți de-o trestie, și-o clipă, două,
Întipărirea ei și-a ei pecete
În palmă-ți stăruie; dar ochii mei,
Cu cari te-am săgetat, nu te rănesc
Și – sunt încredințată – n-au puterea
De-a face rău.